

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΣ

Ο Φλορεστάν ντε Μορλάκ.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
— Καλλίτερα νά μ' άφηνε στον τόπο ό δόν Ραφαήλ !.. Τώρα θά αναπαύομαι στό μικρό αυτό κοιμητήριο του όποιου τή θέα θέλησε νά μου στερήσει ό αξιόλογος καθ' όλα Βρινδιός.

Σιγά σιγά άρχισε νά τον πιάνη ή περιεργή έκεινη ύποκοχμία πού άγγικά τή λένε σ π λ ή ν. Πένθιμοι συλλογισμοί βασάνιζαν τό μυαλό του, πού τους δυνάμωσε μιά άπερισκεψία του Βρινδιού.

Ο Βρινδιός προσηλωμένος άκατάπαντα στήν ιδέα του ν' αναλήψει τό θησαυρό, ξεχασε μιά μέρα στό δωμάτιο του ύποκόμητος, μισικά εργαλεία πού τά μεταχειριζόταν γιά τίς έρευνές του. Μεταξύ των εργαλείων αυτών είτανε κ' ένα τρυπάνι.

Ο ύποκόμης τό πήρε, πλησίασε τό κλεισμένο παράθυρο κ' άνοιξε μιά τρύπα μέσ' άπ' τά δυό φύλλα του. Έπειτα κόλλησε τά μάτια του σ' αυτή τήν τρύπα.

Στήν άρχή δέν είδε τίποτε, μιά κατόπιν διέκρινε μερικά φύλλα πού τά σάλευε ό άέρας.

— Καλά, ψιθύρισε, εινε οι τίτες πού κλαίνε.

Τότε μέ ένεργητικότητα, ή όποία ήταν πολύ ευζώνη γιά τήν υγεία του, άρχισε ν' άνοίγει ένα σωρό μικρές τρυπίτσες γύρω άπό τήν μιά τήν άρχική. Όταν τέλος άνοιξε όσες θέλετε πέταξε τό τρυπάνι κ' άρχισε νά κοιτάζει. Μά δέν πρόφτασε νά ρίξει τήν πρώτη ματιά κ' άμέσως έβγαλε μιά κραυγή.

“Οχι κραυγή φοίξης γιατί δέν είδε μπροστά του, ούτε σταυρούς, ούτε μνήματα, ούτε κυκαρισία... άλλα κραυγή έπληξέως κ' θουμάσμου.

Έβλεπε ένα γοητευτικό τοπίο, νερά ν' αναβλύζουν, κοιψά άνδρα, μαμαρένιες σκάλες πού έφεραν μέ πρασινάδες γεμάτες λουλουδία κ' άκουγε κλειδιάματα πουλιών.

Παρήλθεν ένα δολόκληρο τέταρτο τής ώρας πριν ό ύποκόμης συνέλθει άπό τήν έκπληξή τιν. Κ' ύστερα έφώναξε :

— Τι διάβολο λοιπόν είταν εκείνα πού μου είπε ό Βρινδιός γιά τό κοιμητήριο !

Ένώ έπρόφερε τή φράση αυτή, θόρυβος φωνών γυναικείων έφτασε ως τ' αυτιά του.

Ο Φλορεστάν άνασκήτησε άπό άγαλλίαση άκούοντας τή φωνή του φίλου πού έλάτρευε, κόλλησε τό μούτρο του στό παράθυρο κ' μέ νευτωμένα τά μάτια παραμόνευε αυτίς πού γελοΐσαν.

Αυτές όμως πέρασαν πολύ γλήγορα, άλλοιμονο ! άπό τόν στενό κύκλο στον όποιο μορούσε νά κινείται τό βλέμμα του ύποκόμητος.

Είταν δέ αυτές τσοσερες πέντε χαριτωμένες γυναικίς, στίς γραμμές των όποιων διακρινετο ό τύπος τής βορείου καλλονής.

Μία όμως, έντελώς ξεχωριστής ομορφιάς, είταν ώραιότητα. Αυτή, κάτω άπ' τίς μακριές βλεφαρίδες τής, μέσα στά μαύρα τρυφερά κ' άπάναστα γλυκά μάτια τής πού σπινθηροβόλουν, νόμιζε κανείς πώς είχε συγκεντώσει όλη τή φωτιά των μεσημβρινών λαών.

Καθώς περνούσε κάτω άπ' τό παράθυρο του Φλορεστάν, σήκωσε στήν τυχή τ' άλλόκοτα αυτά μάτια, πού μαγεύαν, πού μεθούσαν.

Ο Φλορεστάν άντικρύζοντας τά μάτια αυτά έννωσε κάτι σαν ήλεκτρικό υναγμό, νόμισε πώς σβίνει.

Η όπτασία έγινε άφαντη.

Αδίκως προσπάθησε νά τήν παρακολουθήσει, αδίκως γρατζονίσει τό μέτωπό του στό ξύλο του παραθύρου. Τίποτε. Περίμενε εκεί ώρες δολόκληρες, ως πού ένύχτωσε πιά, μιά δέν είδε κανένα.

Τώρα ή στενωχάρια του, ή πλήξη του, τού είχε περάσει. “Ολ' ή σκέψη του είταν άποροφημένη άπό τή γυναίκα εκείνη. Άναρωτιόταν μόνος του :

— Ποιά εινε ; Πώς νά τή λένε ; Πώς νά τήν πλησιάσω ; Πώς νά τήν κάνω νά μέ προσέξει ;

Θυμήθηκε τότε τήν κομβέντα του δόν Ραφαήλ πού τους είχε κάνει νά μονομαχήσουν: «Προκειμένου περι ώραιων γυναικών, τού είχε πει ό λοχαγός, μιά μόνο ύπάρχει στήν Τουρραίνη και αυτή εινε ή δική σας».

Και τού τά είχε πει αυτά νομίζοντας τον πώς εινε ό κόμης τής Θούνης. Η άγνωστος λοιπόν έπρεπε νά εινε ή κόμηση Δολόρα ; Όταν ή σκέψη αυτή ήρθε στό μυαλό του, ό ευπατριδής έννωσε ένα περιεργό αίσθημα. Ένα αίσθημα μίσους και ζηλοτυπίας κατά του κόμητος τής Θούνης, τόν όποιον δέν ένγνώριζε, ό όποιος είταν γι' αυτόν τόσο όλέθριος και τόν όποιον ακόμα μιά φορά συναντούσε στό δρόμο του.

VIII

“Όπου ό Φλορεστάν τραγουδεί τόν έρωτα.

Ο Φλορεστάν, καθώς μπορεί νά καταλάβει καθείς, λίγο κοιμη-

θηκε εκείνη τή νύχτα.

Έκτός άπό τίς προσωπικές άνησυχίες του, εκτός άπό τόν καινούργιο έρωτά του, είχε κ' ένα άλλο ακόμη πρόβλημα νά λύσει :

Γιατί ό Βρινδιός είχε φράξει τό παράθυρο εκείνο και τού είχε πει ψέμματα;

Τό πρόβλημα αυτό άνησυχούσε πολύ τό Φλορεστάν και δέν εύρισκε καμιά δικαιολογημένη λύση.

— Στό διάβολο ! φώναξε ύστερα άπό πολλών ώρών άϋπνία στό πείσμα του κυριού Βρινδιού θά δώ μέ άνεση τόν παράδεισο αυτό και τους άγγέλους πού περιδιαβάζουν σ' αυτόν.

Κι' άμέσως σηκώθηκε, φόρεσε τό νυχτικό του, άναψε τή λάμπα κ' έψαξε νά βρη τά εργαλεία του Βρινδιού.

Έπειτα προσπαθώντας νά κάνει όσο μορούσε λιγώτερο θόρυβο, άρχισε νά ξεκαρφώνει τά παράθυρα.

Η άσχολία αυτή τού είχε άπορορήσει τόσο, ώστε δέν άντελήφθη τήν πόρτα νά μανοίγει πίσω του και νά προβάλλει τό φαλακρό κεφάλι του Βρινδιού.

Άπό τόν καιρό πού ό Φλορεστάν είχε μπει στό στάδιο τής άναρωσίας ό γέρος κοιμόταν στό κάτω άναγίο. Καθώς κοιμόταν έλαφοά κ' είχε τήν άκοή του λεπτή, οι κινήσεις του ύποκόμητος τόν έξύπνησαν κ' άνέβηκε άπάνω μέ βήμα λύκου.

Άφοΰ βεβαιώθηκε γιά τό είδος τής εργασίας στήν όποία κατανύγταν ό άσθενής του, ένα χαμόγελο φάνηκε στό πρόσωπό του.

— Καλά, σκέφτηκε αυτό θ' άπαχολήσει πολύ τήν δεσποινίδα Μαγδαληνή. Και χωρίς νά κάνει κανένα θόρυβο γύρισε στό κρεβάτι του.

Μετά μιά ώρα ό ύποκόμης Φλορεστάν ντε Μορλάκ είχε τελειώσει τό έργο του. Είχε άνοιξει διάπλατα τά παραθυρόφύλλα. Η νύχτα όμως είταν πολύ σκοτεινή και δέν καθόριζαν νά ξεχωρίσει τίποτε στό περβόλι.

— Άδριο ! είπε τότε μέσα του κ' έκλεισε τά παραθυρόφύλλα κ' έκοιμήθηκε γεμάτος χαρά.

Τήν άλλη μέρα, κατά τίς δέκα τό πρωί, όταν ό Βρινδιός τού έφερε τό γεύμα, ό ύποκόμης πήδηξε άπό τό κρεβάτι του.

Είτανε γεμάτος χαρά, μίλησε, γέλασε, ήπιε πολλές φορές στήν υγεία του Βρινδιού και έφ' γκε τόσο ώστε ό Βρινδιός τόν παρακαλούσε διαρκώς νά σταματήσει.

Ο πονηρός Βρινδιός προσποιήθηκε ότι δέν είχε άντιληφθει τίποτα άπό τή μεταλλαγή ή όποία είλε άπό τό κρεβάτι του. Εύρισκε πολύ φυσική τήν ευθυμία του, άρχισε κ' αυτός νά συνομιλή μαζί του και μάλιστα, παρά τή συνήθειά του, δέν άπεσούθη άμέσως μετά τό γεύμα.

Αυτό όμως δέν έρεσε στό Φλορεστάν καθόλου. Στήν άρχή έδειξε κάποια έκπληξη. έπειτα άρχισε νά βράζει και στό τέλος άρχισε νά χτυπά τά πόδια του.

Αδίκως ό Βρινδιός είχε άρχίσει μιά άπό τίς άτελείωτες ιστορίες του και φανόταν έλάχιστα διατεθειμένος νά τήν τελειώσει και, μεγαλώνοντας τήν στενωχάρια του Βρινδιού, καθώς μιλούσαν άρχισε νά ρθει βόλτες στό δωμάτιο, περνώντας κάθε φορά άπό τό παράθυρο και κοιτάζοντας τού, πράγμα πού έκανε τόν ύποκόμητα νά γάναται.

Τό μαρτύριο αυτό βήταξε τρεις ώρες.

Και δέ θά τελέωνε ποτέ αν ό Φλορεστάν δέν κατάφευγε σ' ένα τέχνασμα. Ξαπλώθηκε στήν πολυθρόνα του, χασμουρήθηκε κ' έκλεισε τά βλεφαρά του σαν άνδρωπος καταβεβλημένος άπό τόν κόπο και τόν ύπνο.

Αυτή τή φορά ό δημόσιος τόν ευσπλαχνίστηκε, τού εύχήθηκε ύπνο έλαφρό και έφυγε, γελώντας κρυφά.

Δέν είχε ακόμα κείσει καλά καλά τήν πόρτα κ' ό Φλορεστάν έλαφρός σαν έλαφι πήδηξε άπό τή θέση του, τής έέρασε τό σύρτη και όρμησε προς τό παράθυρο τό όποιο άνοιξε άμέσως.

Τότε, όπως και τήν προηγούμενη μέρα, ένα επιφανήμα τού ξεφυγε, άλλα αυτή τή φορά πιά δυνατό, πιά θαυμαστικό.

(Άκολουθεί)

Η Δολόρα

